

Boşta Gitmez İşler

Nureddin Yıldız'ın 03.11.2019 tarihli (369.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

İbadet ediyoruz, etmek gerekiyor. Bunu söylerken şunu kastederiz: Allah'ın emrettiği ve bizim kul olarak yapmamız gereken işler vardır, bunlar yapılacaktır. Mesela namaz ve hac birer ibadettir. Geleneksel olarak yapılan işlere ibadet diyemeyiz, zevk için yaptıklarımıza da. Kuluyuz ve Allah'ın rızasını-sevabını kazanmak için ibadet ediyoruz, ibadetlerimiz bizim için cennet vizesine dönüşecek diye umut taşıyoruz.

Yalnız, bugün, dünya Müslümanları olarak sinsi bir laiklik içten içe damarlarımıza yerleşmeye başladığı için ibadet kelimesini camide namaz kılmak, ihtiyarlayınca hacca gitmek, ramazanda oruç tutmak ve sonunda da fitre vermek, kurban kesmek gibi beş-on maddeye sıkıştırmış durumdayız. Böylece şeytan, dağlar gibi sevapla Rabbimizin huzuruna gitmemiz esasen mümkün olacak bir hayat yaşayabileceğimiz hâlde bizi namaz, oruç ve birkaç başlıkla daha sınırlı bir din anlayışına itmiştir. Müslümanlar olarak 'ibadet' denince sadece abdest alıp namaz kılmayı anlamak ama abdestli/abdestsiz, annemizin önünde hiçbir hizmetine koşmaksızın oturup sadece yüzüne baksak bile sözgelimi Kur'an okumak gibi mübarek bir ibadet hâlinde olduğumuzu unutmuş bulunuyoruz.

Laiklik sadece devletin vatandaşlarına bir şeyleri birbirine karıştırmamalarını dikte etmesi değildir. Bir de Müslüman'ın kendi içinde uyguladığı laiklik çeşidi vardır ki bunu Allah'a uygun gördüğü ve Allah için yapılmaya uygun görmediği işler şeklinde bir ayrımla meydana koyar. Zihinde bu ayrım gerçekleştiğinde laiklik kafaya girmiş demektir. Müslüman, ramazan ayında oruç tutmayı bir ibadet diye yapıyor ve Allah'a sunulacak iş olarak görüyor da iftar için akrabalarını evine çağırılmayı bir tür 'sosyal faaliyet' düzeyinde algılıyorsa laiklik işte budur. Hâlbuki sahura kalkıp oruç tutmak da beş-on arkadaşını çağırıp onlara yemek yedirmek de ibadettir. Bunlar arasında sevap dereceleri bakımından farklılıklar bulunabilirse de ibadet olmaları bakımından aynı düzlemde dirler.

Zihinlerimizi düzgün ayarlayamamamızdan kaynaklanan bu çarpık anlayışımızdan ötürü aslında nice 'boşa gitmez' işler yapmamıza rağmen, zihin dünyamızda bunları Allah için yapmaya niyetli olmayışımız sebebiyle 'sosyal faaliyet, hobi, etkinlik' gibi işler olduklarını düşündüğümüzden bu uğraşlarımız boşa gitmektedir. Meselemizi şöyle örneklendirebiliriz:

Evinde oturan bir babaya çocuğunun "Baba, kaç gündür simit almadın, bugün kahvaltıya alır mısın?" dediğini farz edelim. Adam sabah sabah pijamalarını çıkarıp dışarı kıyafetini giyiyor, yakındaki fırından simit alıyor ve eve getiriyor. Tam eve gireceği esnada komşusu onu görüyor ve nereden geldiğini soruyor da bu adam, "çocuklar simit istedi, aldık işte" diyor ve hakikaten de yaptığının bundan ibaret olduğunu düşünüyorsa yanlış yapıyor demektir. Bir saat önce kıldığı sabah namazı ibadetti, çocuğu simit istediğinde de aldığı simit, Allah rızası için çocuğuna simit almaya gitmekten başka bir şey değildir. Çocuk simit yiyecek, baba da kıyamet gününde bu işin sevabını yiyecektir; niyet böyle olmalı, yapılan işe bakış böyle ayarlanmalıdır.

Hâlbuki yetim ya da sahipsiz değil, kendi çocuğu olan birine simit almak da mı sadaka sevabına sayılacaktır? Evet. Çünkü işte İslamiyet böyle bir dindir.

Bundan daha enteresanını bizzat Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz örneklendiriyor ve insanın sofrada hanımıyla şakalaşırken onun ağzına lokma koyup bundan memnun olmasını sağlamanın dahi sadaka sayılacağını buyuruyor. Hanımı belki zengin, çok zengin biridir ama o ağza koyulan lokma değil midir ki eşin eşine göstereceği letafet ve nezaket timsalidir, Rabbimiz bunu sadaka saymakta ve sevabını yazmaktadır. Müslümanlık budur.

Yürüdüğümüz her adımı sevaba dönüştürerek defter hanemize kaydetmeyi mümkün kılan ve kıyamet gününde mutluluğumuza yardımcı olan dinimizi perişan ederek sinsi laikliklerin kurbanı etmiş bulunuyoruz. Sakalı hocalara, sarığı şeyhlere, selamı yaşlılara layık gördüğümüz yani Allah'ın önümüze koyduğu sevap alternatiflerinin sayısızlığını ona buna taksim ederek kendimizden uzaklaştırdığımız, düzeneğimizi böylece kurduğumuz için aslında her gün dağlar gibi birikebilecek sevap fırsatlarından uzak kalmaktayız.

Müslüman, kelime-i tevhidi söyledikten sonra Allah'a kilitlenmiş insandır. Dolayısıyla bu Müslüman, abdestli/abdestsiz ya da kıbleye dönmüş/dönmemiş olsun, yaptığı her işle Allah'ın rızasını kazanabilir. Hatta tuvalete girerken sırf Resûlullah'ın tembih buyurduğunu hatırlayarak sol ayağıyla eşini geçer de tuvalete girişle bile sevap kazanır. İslamiyet böyle bir nizam getirmiştir. Madem ki sünnet Resûlullah'a uymaktır ve Allah da kullarını sevmeyi sünneti uygulamaya bağlamaktadır, tuvalete girişi düzenleyen işlerden biri de bu gayeyi yerine getirmeye yarayabilir, elbette yarayacaktır.

Bir ibadet çeşidi vardır ki konumuzun buraya kadar olan kısmını, onun tafsilatını açıklamak üzere hazırlık babından söylemiş bulunuyoruz: Dinimizde insana yardım etmek diye bir ibadet vardır. Eğer ibadet dediğimiz şey Allah'ın rızasını ve sevabını kazanmak, böylece cennete girerken terazimizin iyilikler kefesini ağır bastırarak cennetlik kul olmak maksadına yarıyorsa bu, insana yardım etmek ve ona mutluluk kazandırmak gayesinin de aynı başlığın altında bulunduğu manasına gelir. İlmihâlde böyle bir başlık göremiyor olmamız dinimizde bunun olmadığını göstermez zira her alt başlığı ilmihâlde bulmamız şart değildir. Nitekim Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ümmetine nasihatlerini içeren hadis kitaplarımız bu maksadı anlatan öğütlerle doludur, bakmayı ve bulmayı isteyen için.

Evet, Müslüman'ı tebessüm ettirmek Allah'ın razı olduğu bir iştir. Kıyamet günü huzura çağrıldığımız zaman dünyada kazandığımız sevaplar sayılıp dökülürken namazlarımız, oruçlarımız, sadakalarımız sıralanacağı gibi dosyamızdan sözgelimi "beş yaşında bir çocuk vardı ve ağlıyordu, onu neşelendirmek için kucağına alıp sevmiştii" kaydı da çıkacaktır; tıpkı "bir sayfa Kur'an okumuştun" veya "ramazanın yedinci günü oruç tuttu" kaydının çıkacağı gibi. Oğluyla kavgalı bir babanın yavrusunu bir hışımla evden kovduğunu öğrenince aralarını bulmak için mesai harcamanın, aile içinde çatlağı önlemenin çıkacağı gibi. Eşyle arası sorunlu birinin ayağına giderek yalvarıp yakarmak sonucunda birbirini bağışlamalarını sağlamanın çıkacağı gibi. Hasta ziyaret edip selam vermek ve onun da henüz unutulmadığını düşünerek o gün mutlu olmasının çıkacağı gibi.

İmam Müslim'in *Sahîh*'inden bir hadis-i şerif hepimize cennetin yolunu gösteren ve üzerinde uzun uzun düşündüren bir çizgiyi önümüze çekmektedir:

"Kim bir müminin dünya hayatındaki derdine çare olursa Allah da onun kıyamet günündeki derdine çare olur. Kim bir insanın zora sürülmüş işini kolaylaştırırsa Allah da onun hem dünya hem ahiret işlerini kolaylaştırır. Bir Müslüman'ın ayıbını örtenin de Allah hem dünya hem ahirette ayıbını örter."

Başından duman tüten, araya girip sıkıntısını çözdüğün bir arkadaşının huzuruna vesile olanın kıyamet günü başından duman tütmeye başladığı zaman, işte o zaman, Allah'ı beklemek hakkıdır. Resûlullah böyle vaat ediyor. Adama borcun olmadığı hâlde esneklik tanımak, Twitter'da önüne gelen bir kusurunu görmezden gelmek demek ki bu işe yarıyor. Demek ki "önüme geldi, ben de retweet'ledim" demek ümmetimizin ahlakında yok; aksine Müslüman rezil olmasın diye onu gizlemek var. Müminlerin, müminlerin ayıplarını örtmesi diye bir anlayış var demek ki dinimizde ve bunun karşılığı da ta gençlik yıllarından beri yaptığı rezaletlerin Allah tarafından hem dünya hem ahiret hayatını yaşarken örtülmesi, açığa çıkmamasıdır.

Demek ki İslamiyet ve Müslümanlık sadece namaz kılmak, başörtüsü örtmek, çarşaf giymek değil ey Müslüman kadın. Bildiğin bin sırrı bin sene bile sakladığı hâlde yaymayacak Müslüman olacaksın ki

Allah da senin sırlarını yaymasın. Hem ne büyük nimettir ki bir müminin tek sırrını gizliyorsun, Allah ise seni ahiret gününde milyarlarca insanın önünde rezil olmaktan kurtarıyor. Karşılaştırılabilir bile değil!

Hadis-i şerifin devamında Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, işi iyi gitmeyen, dara düşmüş ve sıkıntı basmış bütün müminlere sesleniyor:

“Kul, mümin kardeşinin yardımında olduğu sürece Allah da onun yardımındadır.”

Yuvan bozulmasın, derde düşmeyesin istiyorsan sen de yıkılmak üzere olan yuvalar için uykusuz kalacak, terleyeceksin. Bir çiftin kavga etmemesi için yalvaracak, fedakârlık edeceksin ki Allah da sana huzur verecek, seni aynı derde düşmekten kurtaracak. Çünkü o, müminin derdiyle ilgilenene yardım edeceğini haber veriyor. İnsanların dertleriyle ilgilenen ve köyünde ‘bizim hacı abi’ sayılmaktan öte namı olmayan yani bir tür, “iş gücü yok, milletin derdiyle uğraşiyor” düzeyinde zannedilenlere ithaf ederek şu hadis-i şerifi de zihnimize iyice kazımalıyız:

“Allah’ın öyle kulları vardır ki sanki Allah onları, insanların dertlerini çözsünler diye yaratmıştır. Kimin derdi varsa ona gider. İşte Allah’ın azabının güvencesini alanlar (azaptan emin olanlar) bunlardır.”

Bir şirketteki, ailedeki, kardeşler arasındaki, imam ile müezzin ya da komşuyla komşu arasındaki gerginliği bitiren kişiye Allah’ın vaadi budur.

Buharî’deki başka bir hadis-i şerifteyse Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şu müjdeyi haber vermektedir:

“Fakirlerin ve dul kadınların ihtiyacını görmek için çırpınan Müslüman, Allah yolunda cihat eden mücahit ve geceleyin sabaha kadar teheccüt kılıp akşama kadar oruç tutan mümin gibidir.”

Bakınız, bu müjdeye nail olmak için kişinin yaptığı sadece bir kadıncağzın ihtiyacını görmek için hanımına sözgelimi, “şu parayı o hanıma götür de ihtiyacını görmek için başkasının merdivenini temizlemeye gitmek zorunda kalmasın” demekten ibaret. İşte taştan su çıkararak dinimizin insana yardım etmek iyiliğine müjdesi budur. Sadece namaz kılmayı, oruç tutmayı, sakal bırakmayı, çarşaf giymeyi yetinilebilir görevlerimiz saydığımız zaman bunlardan mahrum kalır ve tuzsuz bibersiz yemek pişirmiş gibi oluruz.

Ashab-ı kiramdan İbni Abbas radiyallahu anhümanın bir hatırasını da konumuz bağlamında dikkatle incelemekte fayda görüyoruz. *Şuabu’l-İmân*’da nakledildiğine göre bu mübarek sahabe bir gün mescid-i nebide itikâfta olduğu esnada şimdi aktaracağımız hadise vuku buluyor. Fakat itikâfın ne olduğunu bir kere daha hatırlayalım: Ramazan-ı şerif ayında, akşam ezanı vaktinde mescide girerek bir sonraki günün akşam namazına kadar olan günü mescitte ibadet, zikir, tefekkürle geçirmeye ve bu arada dünya kelamı konuşmama ibadetine denir. Bu ibadet süresince tuvalet ihtiyacı haricinde mescitten dışarı çıkılmayacağı malumdur. İtikâfın sevabı o kadar büyüktür ki Resûlullah aleyhisselam, itikâf eden kimsenin *“cehennemden üç vadi uzaklaşmış olacağını”* haber vermektedir. Efendimiz aleyhisselam vefatından önceki yıl yirmi gün itikâfa girmiştir.

İbni Abbas radiyallahu anhüma, Resûlullah’ın sünneti olduğu için onun kabri yanında itikâfta olduğu esnada yanına gelen ve efkârlı hâliyle dikkati çeken birini görüyor. Ona işaret ediyor ve yanına çağırıyor. Adam da kendisini çağıranın peygamberin amcasının oğlu olduğunu görünce sıçrayıp yanına varıyor. İbni Abbas adama, “seni dertli görüyorum, nedir sorunun?” diye sorunca adam, “sizi bu işe karıştırmayayım” cevabını veriyor fakat İbni Abbas ısrar ediyor.

Adam da “filanca zattan borç aldığını, yarın da ödeme günü geldiğini ama parayı hazırlamadığını, bu yüzden uykularının kaçtığını” anlatıyor. İbni Abbas meseleyi öğrenince borç verenin kim olduğunu da soruyor ve o kişi mübarek sahibinin muhabbeti olan biri çıkıyor. Ardından “benim terliklerim

nerede?” deyiveriyor. Terliklerini giyeceği esnada, borçlu adam birden İbni Abbas’ın gömleğini tutarak, “Sen burada itikâfta değil misin? Bu iş için dışarı çıkarsan itikâfın bozulmayacak mı?” diye şaşırarak söyleyince elini onun omzuna koyan İbni Abbas’ın gözleri dolarak verdiği karşılık ibretlerle dolu ve ziyadesiyle düşündürücüdür:

“(Efendimiz aleyhisselami işaret ederek) şuradakini hatırlıyor musun? O bize dedi ki: *Bir müminin işini görmek burada bir sene itikâfta durmaktan iyidir.*”

Hâlbuki o peygamber (aleyhisselam) bir gün itikâfta durmaya cehennemden vadiler dolusu uzak kalmayı vaat etmişti. Düşününüz ki bir müminin işini görmeye ise ne vaat ediyor.

İslamiyet işte budur. Sıradan mahalle mescidi değil, Resûlullah’ın kabrinin de bulunduğu en mübarek mescitte itikâf için bulunmayı, dertli bir mümin olduğu sürece ikinci planda önemli görebiliyor.

Bunun için anlamalıyız ki Müslümanlığımızı bir becerebilsek, nasihat etmeyi, saygıyı hazmedebilsek ve her yaşta olan kimse kendi yaşının ağırlığını muhataplarına hissettirebilse toplumumuzda Avrupa’daki gibi psikologlara ihtiyaç had safhada olmayacaktı. Hangi psikoloğun tecrübesi seksen sene yaşamış bir ihtiyarın tecrübesine denk olabilir ki? Yaşadığımız ızdırıp, önümüzde hazır olarak bulunan nimetleri kullanamamanın ızdırabından başka şey değildir.

Bu sahabinin zihniyetini düşününüz; sırf her sene umreye gitmek uğruna bekâr oğlunu İstanbul’un sayısız karmaşa ve bataklığı içinde bırakır mıydı? Bir camide teravîh namazını mı ertesi gün mahkemeye başvurup üç çocuklu ailesini dağıtmayı düşünen bir arkadaşını sabaha kadar ikna çabalarına mı girişirdi? İslamiyet, İbni Abbas’ın yaşadığı dindir ve müminlerin birbirinin derdine merhem olmalarını emreder. İslamiyet, dinin forsunu yaşamak için Müslüman olmak değil, dine göre hayat planlamaktır.

Her işimizi gören ve denetleyen Rabbimiz, aynı sebeple hiçbir işimizi de ‘boş’ olarak kaydettirmemekte ve her yapılan mutlaka bir işe yaramaktadır. Aksi takdirde sadece namaz ve oruca dayanarak, insan üzerine yatırımlardan ek sevap kazanmaksızın ahirete gitmek esasen bir nevi başımıza bela almaktır; abdestin, namazların o kadar düzgün müydü, tadil-i erkâna, huşuya, zihnin tamamen namazda olmasına bütünüyle riayet ettiğin bir namaz mı kılmıştın ki seni tek başına kurtarmaya yetecek bir ibadet oluversin? Namazlarımız, oruçlarımız vs. ibadetlerimiz Allah’ın affı ve merhametine yaslandığı zaman işe yararlar. İnsan olmaktan kaynaklanan iyiliklerimiz, ağlayan bir çocuğu susturmak için gösterdiğimiz gayretlerimiz ve bu uğurda birikimlerimiz için ‘boşa gitmez’ denmesi bile doğru olmayabilir; bunlar çok işe yarayacak birikimlerdir.

Her ibadetin olduğu gibi insana iyilik yolunda gösterilen emeklerin de birtakım şartlara bağlı olduğunu bilmek gerekmektedir. Bu gereklilikleri şöyle sıralayabiliriz:

1- Allah Teâlâ paldır küldür her işe sevap vermez, niyetli işleri ödüllendirir. İnsan ne yaparsa yapsın onun rızasını talep etmelidir. Tasavvuf erbabının diline doladığı mübarek cümleler bu niyeti daima taze tutmaya yardımcı olur. Böylesi bilinen zikirlerden en meşhuru “ilâhî ente maksûdî ve rızâke matlûbî” cümlesidir:

إِلٰهِي أَنْتَ مَقْصُودِي وَرِضَاكَ مَطْلُوبِي

Mesela bir düğüne gideceğiz diyelim, “akrabalar çağırdı, hem onlar da bizim düğüne gelmişlerdi” şeklinde niyet taşımak bir çuval inciri berbat etmekten başka şey değildir. İnsan “Rabbim, sen şahit ol ki ümmetimiz bir kişi daha çoğalacak diye gidiyorum” olarak niyetini diri tutmalı ve Allah’ın rızasına odaklanmalıdır. Hepimiz niyetimiz kadarız, fazlası olamayız. Sevaplar da niyetlerimize göre verilecektir. İhlasla ve samimiyetle yapılan her iş kıyamet gününde karşımıza çıkarılacaktır.

2- Müslüman'ın zihninde muhakkak bir sıralama ve öncelik listesi olacaktır. Bu olmadığında her el atılanı batırmak işten bile değildir. Cuma ezanı okunduğunda "çok faziletli" diye yetimlere sadaka dağıtmaya kalkışmak akla sığmaz. Evvela farzlar yerine getirilecek ve haramlardan kaçılacaktır. Kendimiz haricindekilerde de ailemizden dışa doğru açılma yöntemi izlenecektir. Çoluk çocuğunu ele güne muhtaç ederek Suriye'de sadaka dağıtmaya gitmek Allah'ın istediği iş değildir. Eşi ve çocukları için ihtiyaçları gördükten sonra başkalarıyla ilgilenmelidir.

3- Müslüman, tecrübeye saygılı insandır. Mesela bir deprem afetinde insanlara un dağıtmanın manası olmadığını takdir ederiz. Afetlerin öyleleri olur ki çocuk bezi edinmek ekmek bulmaktan değerli hâle gelir. Bu tecrübeye saygılı bir proje üzerinde ilerlenecektir.

Sözgelimi zamanımızda evliliklerin berbatlığına, yuvaların dağılmasına işaret edilerek eskiden böylesi durumların Anadolu'da yaşanması hâlinde köyün en yaşlısının sert tavır koyarak meseleyi çözmesiyle çiftin zorla da olsa barışmalarını hatırlatmak, yani o eski model çözümü şimdi de yaşatabileceğini sanmak komikliklerdir. Öyleyse bunu biliyor olmak ve tecrübe etmek işe yarayacaktır.

4- İyilik eden, insandan karşılık beklemeyecektir. İşin Müslümancası budur. Hem iyilik etmek hem muhataplarının teşekkürünü bekleyerek bunu 'unutmamalarını' beklemek işin ibadet boyutuna hayati zararlar verir. İş Allah için yapıp mükâfatını Allah'a ismarlamaktır esas olan. Kul hesap tutmaya başladığında ise şeytan bu damarı muhakkak sömürecek ve kaş yapılan yerden göz çıkartacaktır.

5- Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor: *"Allah'ın en sevdiği iş, az da olsa sürekli olandır."*

Demek ki Rabbimiz saman alevi türünden iş istememekte, böylesini sevmemektedir. Beş lira bile olsa sürekli olan, devamlılık kazanmış hayır daha makbuldür. Zira **sürekli olmayan, süreklinin getiri ve faydasını sağlamaz. Şayet istediğimiz iyiliğin, güzelliğin, insanlığın bekası ise bunu sürekli hâle gelen işler sağlayabilir.**

6- Bakara suresinin 264. ayet-i kerimesi bütün iyilikler için uyarısını zihinden çıkarmamak gerekir: "Ey iman edenler, yaptığınız iyilikleri başa kakarak sadakalarınızı iptal ettirmeyin."

"Sizin ayakkabınız bile yoktu, o zaman size şu şu iyilikleri etmiştik, hatırlamıyor musunuz?" dediği anda o, zamanında yapılan fedakârlıklar silinip kayboluyor ve sevapları elden gidiyor demek ki. Bu başa kakma, karşıdakinin nankörlük etmesi hâlinde dahi haklı bir sebeple yapılamaz. Nitekim yapılan iş Allah içinse Allah hem o iyiliği hem karşıdakinin iyiliğe nankörlükle mukabele ettiğini görmektedir. Fakat Allah için değil de karşıdakini kendine köle etmek için yapılmışsa iyilik, burada zaten Müslümanca iş söz konusu olamaz. İyilik Allah için yapılmışsa Allah onu kıyamet gününde karşılığını vermek üzere kasaya koymuştur. İki bir "çıkart da bakayım ya Rabbi" denmesi yani iyiliğin kullara 'hatırlatılması' makbul değildir.

7- Yapılacak iş her neyse onu mutlaka istişare ile yapmak lazımdır. Bir aile sulhuna, çocuğun birine nasihate veya başka bir işe gidilecekse o konuda tecrübesi olan biriyle sorular sorarak fikir alışverişi fayda sağlar. Yoksa insanın gücü, şeytanın çıkardığı bir fitne ateşini söndürmeye tek başına yetmeyebilir. Şeytan çok tecrübelidir, müminler de insanlar arasındaki tecrübeleri değerlendirerek daha güçlü olabilirler. "İki tokat atıp bu işi hallederiz" denen yerde üstüne bir de tokat yenerik dönülmesi işten bile olmayabilir.

*

Kelime-i tevhidi dillendirmiş her Müslüman'ın yapabileceği çok fazla hayır işi vardır ve bunların hiçbirinin boşa gitmeyeceğini Resûlullah aleyhisselam garanti etmektedir. Hayır işlerinde malımızı kullanabilir, dille bir işe aracılık edebilir veya fikir verebilir, iki küsü barıştırabilir, müminin birine umut aşılayacak herhangi işe imza atabiliriz. İhtiyarın birine selam verebilir, muhabbet içine yanına gittiğini

ona söyleyebiliriz ve bundan mutlu olduğunda karşılığını Allah'tan bulacağımızı da bilmeliyiz. Mümini sevindireni, o müminin Rabbi sevindirecektir.

Kur'an okumayı öğretmekten ayakkabı boyamayı öğretmeye, ütü yapmanın inceliğini öğretmeye kadar sayısız fırsat en gencinden yaşlısına kadar her müminin önünde tamamıyla masrafsız olarak beklemektedir. Eğer belli yaşa gelmiş bir mümin, "ben yapacak hayır bulamıyorum" diyecek kadar önünü göremediği bedbahtlık yaşıyorsa onun afet duası okuması iyi olur, çünkü canlı cenaze gibidir!

Ümmetimizin hiçbir ferdi 'odun' değildir, olamaz. İşe yaramaz bir dindaşımız yoktur ve hepimizin yapacağı işler muhakkak bulunabilir. Hiç değilse şu vardır: Abdest alıp iki rekât namaz kıldıktan sonra ümmetimizin hastaları için dua edemez mi insan? Buna bir meleğin âmin demesi ve ağır hastalıkla inleyen bir çocuğun bu duanın isabetiyle şifaya kavuşmasına vesile olma ihtimali elbette vardır. Öyleyse hani iyilik yapamazdın? Pek çok şey yapabilirsin.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.